

Arrest

nr. 176 662 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 11 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de overwegingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Zeran, Parachinar, Khurram Agency, Pakistan. U bent Sjiïet en Pashtun. U verklaarde tot de Turi stam (substam Bangash) te behoren. U studeerde tot matric als gewoon student. Daarna deed u FA en BA als privé student. Op

die manier studeerde u aan Kohat university maar deed u de examens aan het degree college in Parachinar. U volgde in 2005-2006 een training in het A.(...) hospital in Parachinar. Tussen 2010 en 2014 werkte u in J.(...) m.(...) s.(...) in Parachinar. Omwille van de onveilige situatie in uw regio besloot u Pakistan te verlaten. U reisde illegaal via Afghanistan naar Iran. Van daaruit reisde u verder illegaal naar België waar u op 2 juli 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van een attest 'experience certificate', kopieën van verschillende schoolattesten en krantenartikelen over de algemene situatie in Pakistan. Na het gehoor op het CGVS voegde u een poststuk, een attest van gezinssamenstelling (Bform) en verschillende foto's van uzelf toe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes én reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelde over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency te Pakistan tot aan uw beweerde vertrek naar België in mei 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot april 2015 onafgebroken die regio verbleven heeft en dit op basis van onderstaande bevindingen.

Ten eerste werd u gewezen op de vaststellingen op uw facebook account. U bevestigde vooreerst dat dit uw account was (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.4). Het account komt ook overeen met uw e-mail adres. U werd er op gewezen dat op uw account te lezen staat dat u in Peshawar studeerde en zelfs van daar afkomstig bent en woont (zie uitprint facebook in de blauwe map van het administratieve dossier). Uw verklaring dat dit door een vriend werd gedaan, komt weinig aannemelijk over en is een loutere bewering die u nergens staft. Ook nergens elders uit uw account kan worden afgeleid dat iemand anders dingen zou posten op uw account van facebook. Gevraagd waarom u deze foute informatie dan niet aanpaste, gaf u aan niet te weten hoe dat moet (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.4). Dit komt weinig aannemelijk over, op basis van de rest van uw account kan worden afgeleid dat u blijkbaar wel wist hoe alles werkte en bovendien heeft u een hogere opleiding genoten, waardoor het aannemelijker is dat u weldegelijk in staat bent om met facebook om te gaan. Uw verklaring dat een vriend van Parachinar op uw profiel zou schrijven dat u van Peshawar komt, kan dan ook niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.5).

Ten tweede legde u verschillende foto's neer van uzelf in een regio die Kurram Agency zou kunnen zijn. U verwees ook naar foto's van u op facebook, deze zijn uitgeprint en aan het administratieve dossier gevoegd (zie groene map en gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.7). Echter van geen enkel van die foto's kan duidelijk worden vastgesteld waar en wanneer deze foto's precies zijn genomen. Aldus kunnen ze weinig staven, tenzij uw aanwezigheid op een bepaald ogenblik in een regio die mogelijks Kurram Agency zou kunnen zijn, maar die eigenlijk ook eender waar genomen kunnen zijn. In elk geval geven ze niet weer in welke hoedanigheid u aldaar aanwezig was, evenmin wijzen ze op een permanent

verblijf daar. Het is trouwens opvallend dat u op de neergelegde foto's steeds in dezelfde kleding staat te poseren. Andere, concretere foto's die uw verblijf aldaar wel zouden kunnen staven, zoals foto's van het huwelijk van uw zussen, legde u niet voor. U werd nochtans meerdere keren tijdens het gehoor expliciet gevraagd naar overtuigende stukken, zoals originele schoolattesten en/of foto's (zie verder en gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.7).

Ten derde moet het CGVS vaststellen dat de B-form (gezinssamenstelling) die u voorlegde evenmin uw recent verblijf in die regio kan staven, daar dit stuk reeds in 2004 werd opgesteld. Daarbij moet zeker worden opgemerkt dat u net van dit document had verklaard dat u het niet zou kunnen laten opsturen, terwijl u het wel hebt toegevoegd na het gehoor. Van uw identiteitskaart verklaarde u dat u wel het origineel zou kunnen laten opsturen, maar dit liet u dan weer na (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.3). U legde ook kopieën neer van schoolattesten uit Pakistan. U verklaarde dat de originelen in Pakistan zijn en dat u ze zou laten opsturen en ze overmaken aan het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.6). Tot op heden heeft het CGVS geen originele stukken ontvangen van u, hetgeen afbreuk doet aan de beweerde authenticiteit van de door u voorgelegde kopieën.

Ten vierde verklaarde u ten aanzien van het CGVS eerst dat u van de Turi stam (tribe) bent, van de sub-stam (sub-tribe) van de Bangash (zie gehoorverslag CGVS 25/09/2015 p.5). Echter verklaarde u later ten aanzien van het CGVS dat u een Turi bent en dat de Bangash een andere stam is (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.9). Dit komt niet geloofwaardig over. Daarmee geconfronteerd, gaf u aan dat de Turi en de Bangash verschillende stammen zijn, maar dat de Bangash zich soms ook Turi noemen, hetgeen uiteraard geen verschoning is voor de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde. Bovendien blijkt u, die zegt Turi te zijn, niet te weten welke substammen er zijn binnen de Turi stam. Het CGVS vermoedt, op basis van deze vaststelling, dat u nog weinig concrete banden hebt met uw regio van herkomst. Immers is het begrip van stammen in die regio nog belangrijk en kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet van welke sub-stam u bent binnen de Turi, zeker indien u daar in eerste instantie niet coherent in was.

Ten vijfde bleek u niet te weten welke Afghaanse provincies zich aan de grens met Kurram Agency bevinden (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.10). Dit komt op zich al weinig aannemelijk over indien u werkelijk in die regio zou zijn opgegroeid en verbleef tot uw (beweerde) vertrek uit Pakistan. Maar des te meer is dit zo aangezien u verklaarde via Afghanistan te zijn vertrokken uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.10). Over Afghanistan zelf wist u niets te zeggen, ook al zou u twee dagen lang door het land hebben gereisd, op weg naar Iran. Dat u van die reis helemaal niets weet te vertellen, komt niet geloofwaardig over. U zou van de smokkelaar in de auto zijn gebleven, maar dan nog kan verwacht worden dat u enig idee hebt waarlangs u kwam, wat u zag of zelfs maar wat u meemaakte. U gaf correct aan dat men in Pakistan aan de linkse zijde van de weg rijdt, anders dan in België. Maar of dat in Afghanistan ook zo was, of juist andersom, kon u niet vertellen (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.10 en 11). Voor iemand die beweert van de grensregio te komen, lijkt dit weinig aannemelijk. U legde in elk geval ook geen enkel ander document of begin van bewijs neer dat uw vertrek uit Pakistan en uw reis kan staven. Van heel de reis van Pakistan tot België kunt u helemaal niets voorleggen.

Ten zesde blijkt uw geografische kennis ook eerder beperkt. U gevraagd naar aangrenzende agencies naast Kurram Agency, gaf u aan dat Khyber Agency en Orkzai Agency nabij liggen, ook al grenzen ze niet aan Kurram Agency (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.11). U duidelijk gemaakt dat gevraagd wordt naar de grenzende Agencies verklaarde u dat Kohat, Hangu, Doaba en Tul (Thal) steden zijn, maar dat is geen antwoord op de vraag. Aldus blijkt dat u weliswaar enkele namen van gebieden of steden in die regio kent, maar dat u toch blijkbaar niet de juiste verhoudingen kent. Indien u werkelijk in die regio verbleef en studeerde, kan toch verwacht worden dat u dit beter kan weergeven. U nadien gevraagd naar het gebeuren rond de belangrijke geestelijke figuur Irfani, wist u wel alles te vertellen, hetgeen in het licht van andere bovenstaande vaststellingen dan ook wijst op een ingestudeerd karakter van uw antwoord op deze vraag (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.11).

Ten zevende verklaarde u te hebben gewerkt in een medical store, van 2010 tot 28 april 2015 (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.12). Nochtans legde u een attest neer dat stelt dat u voor het ziekenhuis werkte. U daarop gewezen begreep u zelf niet waarom dit verkeerdelijk in het attest staat weergegeven, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en het attest. Bovendien staat er dat u maar tot december 2014 daar werkte, hetgeen opnieuw tegenstrijdig is aan uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, Pakistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot mei 2015 in Kurram Agency heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen voor uw beweerde vertrek in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door onderstaande vaststellingen.

Daarvoor verwijst het CGVS naar uw verklaring dat u in 2012 een paspoort aanvraag in Parachinar (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.2). U verklaarde dat u dat paspoort nooit kreeg en dat u er 'niet aan dacht' een nieuw paspoort aan te vragen. Deze verklaringen komen, te meer in het licht van bovenstaande vaststellingen, zeer opmerkelijk over. Gezien wordt getwijfeld aan uw recent verblijf in die regio, kan het CGVS vermoeden dat u in 2012 wel een paspoort kreeg en kort nadien de regio verliet en elders, in binnen of buitenland, verbleef. In elk geval, nergens uit uw stukken blijkt die aanvraag en uw bewering dat u geen paspoort kreeg. U werd er tijdens het gehoor op het CGVS uitgebreid op gewezen dat het van belang is om over alles eerlijk te zijn, zo ook over het hebben van een paspoort of een mogelijk langer verblijf in het buitenland (zie gehoorverslag CGVS 4/1/2016 p.11). U bleef echter bij uw verklaringen, ondanks de ongeloofwaardigheid van uw beweerde reis via Afghanistan. Aldus hebt u uiteindelijk het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op de essentiële zaken in uw asielaanvraag.

Tenslotte heeft u blijkbaar geen asiel aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u uw werkelijke reden van vertrek niet opgeeft, doet verder vermoeden dat u niet recent uit de regio van Kurram Agency bent vertrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Het CGVS wil daarbij benadrukken dat u tijdens het gehoor op het CGVS herhaaldelijk werd gevraagd naar stukken die uw verklaringen en uw beweerde recent permanent verblijf in Kurram Agency zouden kunnen staven. Aldus moet u de bedoeling van die vraagstelling toch duidelijk zijn. Bovendien werd u tijd gegeven om stukken extra toe te voegen aan het dossier. U hebt tot op heden geen extra stukken voorgelegd, zonder daar een reden voor te geven aan het CGVS. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel en de aanhef van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2°, en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3°, § 3, 3°, § 4, 3°, of artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 mei 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, waarbij hij tevens melding maakt van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). In een tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Verzoeker zet in zijn drie middelen het volgende uiteen:

“(…)

Verzoeker bevindt zich in de situatie van vluchteling zoals omschreven in artikel 1 van de Conventie van Genève en kan aldus beroep doen op de bescherming die overeenkomstig de internationale bepalingen in die gevallen geboden wordt.

Verzoeker is afkomstig van Pakistan, uit de grensstreek met Afghanistan (Kurram Agency).

Het geweld in de regio is reeds vele jaren aan de gang en is ook gedocumenteerd in internationale rapporten. Er is sprake van sektarisch geweld en bewapende milities, die strijden tegen de overheid.

Ook verzoeker heeft rechtstreeks met dit geweld te maken gehad. De stad waar hij woont, werd verschillende keren getroffen door aanvallen met bommen. Hij was hiervan persoonlijk slachtoffer. Hij heeft getuigd hoe de apotheek waar hij werkte, verschillende keren onder vuur werd genomen.

Hij kan geen beroep doen op de eigen overheid om hem te beschermen.

Verzoeker verwijst naar het UK Home Office "Country Information and Guidance - Pakistan: Shia Muslims" van februari 2014 (zie stuk 3).

Onder 4.1.7 wordt gemeld:

"According to sources, attacks against Shia Muslims occur in all regions across Pakistan but are particularly prominent in Quetta, Balochistan. Other areas with notable levels of violence include Karachi, Gilgit Baltistan, and some cities in Pakistan's north west tribal areas"

(bron: Immigration and Refugee Board of Canada, Pakistan: How Shia Muslims differ from Sunnis; treatment of Shias,

particularly in Lahore and Multan; government response to violence against Shia Muslims (2010-ecember 2013), 9 January 2014, PAK104713.E

Ook zeer recent werden in Parachinar, de stad waar verzoeker woonde, explosies gemeld. Zo bijvoorbeeld de explosie van 12 december 2015, waarbij 23 doden en 30 gewonden vielen (zie stuk 4).

Ook op 7 april 2016 werden een aanval gemeld op een checkpoint aan de grens met Afghanistan in Kurram Agency. Daarbij kwamen 18 bendeleden om (zie stuk 5).

Het betreft dus duidelijk een gevaarlijke regio, waarbij het leven van verzoeker ernstig in gevaar werd gebracht.

(...)

De motivering van het CGVS is subjectief en eenzijdig opgesteld met als bedoeling de asielaanvraag van verzoeker te kunnen weigeren.

Nochtans legt verzoeker een attest neer dat hij werkte in de apotheek tot december 2014. Ook daarna verbleef hij nog in de regio Kurram Agency (zie stuk 6).

Indien het CGVS van oordeel is dat hij in 2015 niet meer verbleef in Kurram Agency, dan dient zij dat te bewijzen. Zo zij dit niet kan bewijzen, dan dient zij verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS beroept zich o.a. ook op recente foto's die genomen zijn van verzoeker in Kurram Agency. Volgens het CGVS kan uit deze foto's niet afgeleid worden dat verzoeker daadwerkelijk in Kurram Agency verbleef aangezien volgens het CGVS van deze foto's niet duidelijk kan vastgesteld worden waar ze genomen zijn. Het CGVS kan hieruit NIET afleiden dat verzoeker niet in Kurram Agency verbleef.

Het CGVS verwijst naar de opdeling van de stammen. Het antwoord van verzoeker zou volgens het CGVS niet voldoen. De opdeling in stammen is echter een kluwen van tribes en subtribes. Vele inwoners van Pakistan zien zelf door het bos de bomen niet meer op dit vlak. Vandaar dat ook hier het voordeel van de twijfel dient te spelen.

Verzoeker zou ook niet adequaat geantwoord hebben over enkele vragen over de geografische situatie in zijn regio. Ook hier is het CGVS zeer subjectief. Wanneer de informatie niet volledig is, dan wordt dit gezien als bewijs van een zogezegde leugenachtige verklaring. Nochtans is dit perfect verklaarbaar, gelet op de beperkte kennis van verzoeker terzake en de moeilijkheden om vrij rond te reizen in Pakistan.

Wanneer dan echter op de vragen correct wordt geantwoord, dan is dit volgens het CGVS een bewijs van het "ingestudeerd karakter" van het antwoord op de vraag.

Dit bewijst de vooringenomenheid van het CGVS. Op die manier is een objectief oordeel onmogelijk.

Conclusie:

Het CGVS motiveert niet of niet afdoende waarom de asielaanvraag van verzoeker zou moeten worden afgewezen.

(...)

Ondergeschikt wenst verzoeker beroep te doen op de subsidiaire bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Uit het bovenstaande blijkt de gevaarlijke situatie die momenteel heerst in Kurram Agency. Hij kon hierbij op geen enkel ogenblik beroep doen op de overheid van zijn land.

Er is een gegronde vrees voor zijn leven als gevolg van het willekeurig geweld mocht hij teruggestuurd worden.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert in zijn beslissing, toont verzoeker wel degelijk aan dat hij recent verbleef in zijn regio voor zijn vertrek. Het neergelegde attest spreekt van december 2014, daar waar het vertrek van verzoeker gesitueerd is in het voorjaar van 2015.

Verzoeker kan niet begrijpen hoe het CGVS dan concludeert dat hij niet recent in zijn regio verbleef. Het CGVS vermoedt dat hij al lange tijd elders zou verblijven, maar bewijst hieromtrent niets.

Hij heeft ook geen alternatief binnen zijn thuisland.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker in zijn thuisland bloot staat aan een ernstige bedreiging van zijn leven zoals bedoeld in artikel 48/4 Vreemdelingenwet en dat hij dus subsidiaire bescherming verleend moet worden."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe: een rapport van het 'UK Home Office' getiteld 'Country Information and Guidance – Pakistan: Shia Muslims' van februari 2015 (Verzoekschrift, bijlage 3), een krantenartikel van 'The Express Tribune' van 10 juni 2016 getiteld 'At least 23 killed, 30 injured in Parachinar blast' (Verzoekschrift, bijlage 4), een artikel afkomstig van <http://www.thenews.com.pk> getiteld '18 Militants killed as attack on Kurram Agency checkpoint repulsed' van 8 april 2016 (Verzoekschrift, bijlage 5) en een kopie van een 'Experience Certificate' op naam van verzoeker, dat hij reeds had overgemaakt aan de commissaris-generaal (Verzoekschrift, bijlage 6).

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België en dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency tot voor zijn vertrek, hetgeen, zo stelt de commissaris-generaal uitdrukkelijk, essentieel is om een uitspraak te kunnen doen over de behoefte aan internationale bescherming. In de beslissing wordt in dit verband gewezen op het feit dat de gegevens van verzoekers facebook-account niet overeenkomen met zijn verklaringen, op de gebrekkige bewijswaarde van de neergelegde foto's, waarvan niet kan worden uitgemaakt waar en wanneer deze werden genomen, op het feit dat het attest van gezinssamenstelling, dat verzoeker overmaakte, meer dan 10 jaar oud is (het dateert van 2004), en op het gegeven dat verzoeker aangaf dat hij verscheidene documenten zou laten opsturen, maar dit tot op heden niet gedaan heeft. Tevens wijst de commissaris-generaal op verzoekers warrige verklaringen aangaande zijn etnische oorsprong waaruit kan worden afgeleid dat hij nog maar weinig concrete banden heeft met zijn regio van herkomst, hetgeen wordt bevestigd door zijn gebrekkige (geografische) kennis aangaande zijn afgelegde reisroute en zijn land van herkomst, Pakistan. Verder wordt er onder meer gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn werk en het neergelegde 'Experience Certificate' en zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande het al dan niet hebben van een paspoort. Nu verzoeker er niet in slaagt zijn verblijfshistoriek aannemelijk te maken, kan er, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof worden gehecht aan de feiten op grond waarvan verzoeker bescherming aanvraagt. Aangaande de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een dergelijk onderzoek onmogelijk maakt nu hij geen duidelijkheid schept over zijn verblijfplaatsen en geen zicht geeft op zijn meest recente verblijfssituatie.

3.5. In een eerste 'middel' volhardt verzoeker zijn afkomst uit Kurram Agency in Pakistan en betoogt hij dat hij persoonlijk slachtoffer was van het veralgemeende geweld in deze regio. Hierbij baseert verzoeker zich op landeninformatie die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). De Raad wijst er in de eerste plaats op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft op dit punt in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker zijn asielaanvraag baseert op de heersende onveiligheid omwille van het sektarisch geweld in zijn beweerde regio van herkomst (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 13 november 2015, p. 1). In zijn eerste middel gaat verzoeker echter volkomen voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal, zoals verwoord in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek uit Pakistan in Kurram Agency zou hebben verbleven, zodat de realiteit van het risico dat hij inroept niet kan worden beoordeeld.

3.6. Verzoeker meent in zijn tweede middel dat de commissaris-generaal subjectief is en dat de bestreden beslissing *“eenzijdig opgesteld [is] met als bedoeling de asielaanvraag van verzoeker te*

kunnen weigeren.” De Raad merkt op dat verzoeker niet verheldert waaruit die vooringenomenheid zou blijken.

3.7. Wat het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft, met name de persisterende twijfel aangaande verzoekers recent verblijf in Kurram Agency, wijst verzoeker vooreerst op het attest dat hij neerlegde waaruit blijkt dat *“hij werkte in de apotheek tot december 2014. Ook daarna verbleef hij nog in de regio Kurram Agency (zie stuk 6).”* Zoals ook in de bestreden beslissing wordt overwogen, blijkt echter uit het neergelegde ‘Experience Certificate’ dat verzoeker als *medical technician* in het ziekenhuis van Parachinar zou hebben gewerkt van januari 2010 tot december 2014 en dus niet in een apotheek, zoals hij thans beweert. De verklaringen van verzoeker stemmen wederom niet overeen met de inhoud van het neergelegde stuk waardoor de bewijswaarde hiervan nagenoeg *nihil* is. Verzoeker had reeds bij het Commissariaat-generaal aangegeven niet te kunnen verklaren waarom er op het attest staat dat hij in een ziekenhuis had gewerkt terwijl hij verklaarde in een winkel te hebben gewerkt (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 januari 2016, p. 13). Bijgevolg kan dit attest zeker niet fungeren als een bewijs dat hij in de regio Kurram Agency zou hebben verbleven. In weerwil van verzoekers beweringen, komt het niet aan de commissaris-generaal toe om te bewijzen dat verzoeker niet in Kurram Agency verbleef, maar dient hijzelf in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij in deze regio heeft verbleven. Uit de verklaringen van verzoeker over zijn etnische origine blijkt dat hij hoegenaamd niet in staat is zijn stam te beschrijven aan de hand van de ‘subtribes’ of verder te duiden aan de hand van zijn eerdere ‘preciseringen’ (*Ibid.*, p. 8-9). In zijn middel beweert verzoeker dat de opdeling van stammen een kluwen is waar niemand nog wijs uit geraakt, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat het ‘kluwen’ toch vrij eenvoudig kan worden beschreven (AD, stuk 19, Landeninformatie, info Turi). Met betrekking tot de foto’s die hij heeft overgemaakt en waarover terecht werd geoordeeld dat deze eigenlijk eerder waar zouden kunnen genomen zijn (Bestreden beslissing, p. 2), wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal uit deze foto’s ook niet kan afleiden dat hij *niet* in Kurram Agency verbleef. Daarbij is verzoeker van mening dat indien het Commissariaat-generaal oordeelt dat hij niet meer in Kurram Agency verbleef, het aan de commissaris-generaal is om dit te bewijzen en dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend indien er geen dergelijk bewijs zou worden gevonden. Dit komt neer op een omkering van de bewijslast. Het is immers verzoeker die dient aannemelijk te maken dat de foto’s wel degelijk in Kurram Agency zijn genomen, terwijl de achtergrond van de foto’s, waarop meestal wat redelijk courant uitzijende begroeiing of onbestemde (tuin-)muurtjes en gebouwen te zien zijn, niet toelaat uitspraak te doen over de plaats waar deze beelden werden geschoten. Verzoeker herhaalt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund, maar de cumulatieve voorwaarden die artikel 48/6 van de vreemdelingenwet voorschrijft, zijn te dezen geenszins vervuld. Waar verzoeker zijn gebrekkige geografische kennis aangaande zijn land van herkomst tracht te duiden door te wijzen op zijn *“beperkte kennis terzake”* en de moeilijke reisomstandigheden in Pakistan, kan hij niet overtuigen. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (*cf.* RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Indien verzoeker werkelijk in Kurram Agency verbleven heeft, kan er wel degelijk van hem verwacht worden dat hij kan aanduiden welke districten of *agencies* eraan grenzen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker weliswaar verder gelegen gebieden kon opsommen maar er niet in slaagde de nabijgelegen *agencies* te benoemen (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 4 januari 2016, p. 11), hetgeen weinig aannemelijk is oor iemand die beweert zijn ganse leven aldaar te hebben verbleven (*Ibid.*, p. 4). Aangezien verzoeker blijkbaar wel uitgebreid correct kon antwoorden op vragen omtrent de geestelijke Irfani, bestaan er, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk indicaties dat een en ander ingestudeerd is. Hierin kan geen bewijs worden gezien van vooringenomenheid in hoofde van de commissaris-generaal, zoals verzoeker thans beweert.

3.8. Waar verzoeker meent dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat hij niet meer in zijn beweerde regio van herkomst verbleef en hem het voordeel van de twijfel toekomt, dient geduid te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden gegund indien de asielzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij aan deze voorwaarden voldoet.

3.9. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, voert verzoeker in zijn derde middel onder punt C aan dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld. Verzoeker stelt daarbij wel degelijk te hebben aangetoond voor zijn vertrek in zijn regio van herkomst te hebben verbleven, waarbij hij er op wijst dat het door hem neergelegde attest stelt dat hij tot december 2014 heeft gewerkt en dat hij vertrokken is in het voorjaar van 2015. Verzoeker geeft aan niet te kunnen begrijpen *“hoe het CGVS dan concludeert dat hij niet recent in zijn regio verbleef. Het CGVS vermoedt dat hij al lange tijd elders zou verblijven, maar bewijst hieromtrent niets. Hij heeft ook geen alternatief binnen zijn thuisland.”* Ook met deze kritiek slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij wel degelijk enkel en alleen in Parachinar zou hebben verbleven. Het motief van de bestreden beslissing dat *“(…) een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet [kan] volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk (moet) maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist”* blijft dan ook overeind. Hoewel in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat in artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt. Het belang van de notie *“recent verblijf”* ligt net in de beoordeling van het risico dat verzoeker zou kunnen lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bij gebrek aan duidelijkheid omtrent zijn recent verblijf is het immers niet uitgesloten dat de verzoeker over een verblijfsrecht beschikt in een derde land waardoor hij naar dat derde land zou kunnen terugkeren. Het nagaan van het recente verblijf kadert dan ook binnen het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming (zie RvS 11 mei 2011, nr. 6.918 (c)).

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN